

BÚCSÚ ÉS MARASZTALÁS

DEMETROVICS ZSOLT

habilitált egyetemi docens, az ELTE PPK Pszichológiai Intézetének igazgatója

Kicsit zavarban vagyok, hiszen az előttem szólók valamennyien évtizedek óta kollégái, barátai, munkatársai Professor úrnak, míg a mi közvetlen munkakapcsolatunk mindössze néhány évre nyúlik vissza. És igaz ugyan, hogy abban a környezetben, amelyben én az elmúlt húsz évben az ELTE-n tanultam, majd dolgoztam, professor úr mindig az egyik legmeghatározóbb vezető volt, de ez sokunkra, sok kollégánkra, munkatársunkra igaz.

Amikor 1992-ben megkezdtem pszichológiai tanulmányaimat az ELTE BTK-n, professor úr dékánként vezette az intézményt, majd tanulmányaim során az ELTE Pszichológiai Intézetet, s a 2003-ban megalakult Pedagógiai és Pszichológiai Kart, ahol ekkor már oktatóként dolgoztam. Arra a kontextusra tehát, amelyben én tanulmányaimat végeztem, s egyetemi működésemet megkezdtem, mindig is meghatározó hatással volt professor úr, de közvetlen munkakapcsolat közöttünk csak az elmúlt években alakult ki; előbb a doktori iskola titkáráként, majd intézetigazgatóként.

Jogos tehát talán a zavarom, s valóban felmerült bennem, hogy mennyire jogosít engem ez a 2-3 éves munkakapcsolat, hogy itt álljak, olyan kollégák után, akik esetében évtizedekben mérhető a szoros együttműködés

Professor úrral. Hogy mégis le tudom győzni valamelyest e zavaromat, az annak köszönhető, hogy az elmúlt két évben viszont a kapcsolatunk, együttműködésünk azt mondanám, hogy napi szintű, szinte folyamatos. Természetesen nem konkrét személyes találkozásra gondolok, hanem arra, hogy a Pszichológiai Intézet igazgatójaként nap mint nap abban az intézményi és szakmai keretben, kontextusban dolgozom, amelyet professor úr alakított ki. Ez egy jó, hatékony és biztonságosan működő kontextus, büszke lehetek erre az örökségre, s ezen alkalomból is szeretném ígérni, hogy igyekszem méltóképp bánni vele.

A felszólalásom címe *Búcsú és marasztalás*, bár úgy érzem és abban bízom, hogy egyik sem igazán aktuális, a maga konkrétségében. Azt remélem, hogy ez a búcsú a kötelező bürokratikus-adminisztratív kereteken belül marad, azaz professor úr ezentúl nem közalkalmazottként, hanem professor emeritusként erősíti majd az Intézetet, a Kart és a Pedagógikumot; valódi búcsúról azonban nagyon bízom benne, hogy hosszú évekig nem kell még beszélünk.

És ez egyben a marasztalás is természetesen, s a marasztalásban talán a jövő, a Pszichológiai Intézetre, a Pedagógiai és Pszichológiai Karra

és az Eötvös Loránd Tudományegyetemre, Egyetemünkre váró feladatokat emelném ki. Professzor úr életútját ismerve, s különösen a mai áttekintést hallgatva, talán érthető, ha a marasztalásban a ránk váró feladatokat emelem ki, s nem a pihenés alternatíváját csilantom meg.

Feladatok márpedig vannak, lesznek a következő években is, és ezekben nagyon bízom benne, hogy számíthatunk professzor úr tapasztalatára, bölcsességére és segítségére. Professzor úr alapító dékánja a Pedagógiai és Pszichológiai Karnak, a Pszichológiai Intézet szűkebb hazájának, amely jövőre 10 éves lesz, s szervezője, alapítója a Pedagógikum Központnak, amely szintén jövőre 5 éves lesz. Mindkét, viszonylagosan fiatal struktúra kiállta az első idők próbáját, hatékony, produktív,

jól működő, az Egyetemet erősítő, és a létrehozás indokait beváltó szervezeti egységgé vált. A jövő azonban újabb és újabb kihívásokat, feladatokat hozhat, s ezek megoldásában az Intézet, a Kar, a Pedagógikum és az ELTE számít professzor úr munkájára akár a Pedagógikum Szakmai Koordináló Testület elnökeként, akár egyéb feladatokban.

Még egyszer szeretném megköszönni azt a támogatást és segítséget, amit professzor úrtól kap az Intézet és a Kar, és bízom benne, hogy a jövőben is számíthatunk professzor úrra!

Kívánok még egyszer nagyon boldog születésnapot és kívánom, hogy professzor úr az elkövetkező években változatlan aktivitással és produktivitással folytassa tudományos és közéleti munkáját!